

Saarna Pyhäinpäivänä 2.11.2019, Karjasillan kirkko

Pyhäinpäivä herkistää muistelemaan. Illan hämärtyessä moni vie kynttilän läheisen haudalle. Joku toinen sytyttää kotona kynttilän rakkaansa kuvan eteen. Täällä kirkossa on tänä iltana paljon teitä, joilta on kuollut läheinen viime vuoden pyhäinpäivän jälkeen. Suru ja kaipaus yhdistävät. Ne ovat pyhäinpäivän sydänääniä. Pyhäinpäivän sydänääniä ovat myös ilo ja kiitollisuus. Moni on omakohtaisesti kokenut, että surun tien kulkeminen, vaikka se on raskas tie, tuo taivaan jotenkin lähemmäksi. Kun läheinen on kuollut, mielen täyttää suru ja kaipuu, ehkä ahdistus tai sietämätön tuska. Vähitellen, ajan kuluessa päällimmäiseksi tunnoksi nousee kiitollisuus yhdessä eletyistä vuosista.

Kiitollisuudessa on mukana kappale taivaan iloa. Mielessä on ehkä epämääräinen ja sumuinen, mutta kuitenkin todellinen aavistus kodista, jossa saamme kohdata niitä, joita täällä olemme rakastaneet.

Päivän evankeliumi, vuorisaaunan autuaaksi julistukset, on Vapahtajan sanoja ihmisistä, jotka kaipaavat. Samalla nuo sanat ovat ilosanoma niille, jotka tänään kaipaavat. Ne jotka kaipaavat, ovat ihmisiä jotka ovat kohdanneet omat rajansa. He ovat nälkäisiä ja janoisia. Heillä on omakohtainen kokemus: en riitä itselleni. Vuorisaaunan kaipaajat ovat puutteenalaisia. Mutta he löytävät köyhyyteensä toivon. He löytävät toivonsa Jumalasta. Usko häneen, jolle kuolleetkin elävät, on lahjoittanut elämälle mielen ja tarkoituksen. He ovat siunattuja, onnellisia, autuaita. Ei siksi että he ovat murheellisia, vaan siksi että he kuulevat ilosanoman ja ottavat sen vastaan. Ei siksi, että he ovat köyhiä. He ovat autuaita, koska heidän sydämensä on avoin Jumalalle. Kun Jeesus saa asunnon sydämessä - niin silloin - tuossa salatussa kohtaamisessa, Jumalan taivas laskeutuu aivan lähelle. Myöskään vainotut eivät ole autuaita sen vuoksi että heitä vainotaan. He ovat autuaita, koska Kristus asuu heissä. Heidän pelastuksensa on siinä, että he jakavat kipunsa ja ahdistuksensa Jumalan kanssa.

Me ihmiset olemme sidoksissa omaan aikaamme, sen olosuhteisiin ja vaatimuksiin. Monet kuolleet, joita tänään kaipaamme, kokivat sotavuosien kauhut. Talvisota syttyi kahdeksankymmentä vuotta sitten, marraskuun lopulla 1939. Kukin sukupolvi kohtaa vuorollaan ajan erityiset haasteet ja vaikeudet. ”Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa.” Tämä vuorisaaunan viimeinen, yhdeksäs autuaaksi julistus, vie meidät kasvotusten ensimmäisen sukupolven kristittyjen kanssa. Hekin matkasivat sidoksissa aikaan. Kristityt olivat tuolloin sanallisen solvauksen uhreja. Näköpiirissä oli laajamittainen ruumiillinen väkivalta ja marttyyrikirkon aika. Tänään muistamme omien rakkaittemme lisäksi myös kristillisen uskon veritodistajia, marttyyreita. Heitä on kristikunnassa aina erityisesti kunnioitettu ja rakastettu perille päässeiden pyhien joukossa.

Raamatun mukaan pyhiä eivät kuitenkaan ole vain Raamatun ja kirkkohistorian merkkihenkilöt ja uskon sankarit. Apostoli Paavali puhuttelee pyhiksi kaikkia Kristukseen kastettuja. Hän sanoo kuvakieltä käyttäen: ”Kristukseen kastetut ovat pukeneet Kristuksen päällensä”. Me Kristukseen kastetut emme siis ole pyhiä itsemme tähden, vaan Kristuksen tähden. Pyhät ovat kadun miehiä ja naisia. He ovat kanssaihmissä, jotka turvaavat Jumalaan. Kristus jakaa

elämämme ja suostuu meihin. Hän kulkee alhaalla. Eläinten syöttökaukaloon laskettu vastasyntynyt kyllä tietää, mitä on olla ihminen.

Jokainen sukupolvi tarvitsee tien näyttäjiä ja näkijöitä. Me muistelemme edeltä kulkeneita. Olemme saaneet ja saamme elämän eväitä myös ihmisiltä, jotka vielä elävät keskuudessamme. Heitäkin on pyhäinpäivänä hyvä muistaa. Tässä kaikessa toteutuu pyhäinpäivän keskeinen sanoma, usko pyhien yhteyteen. Yhteys on niiden välillä, jotka vielä taistelevat ja niiden, jotka jo riemuitsevat.

Mietitäänpä vielä hetken, keitä Jeesus julistikaan autuaiksi. He ovat vaatimattomia, nöyriä, oikeudenmukaisia, totuudellisia, lempeitä, rauhaa rakastavia, sovinnollisia, suvaitsevaisia. Mutta he ovat myös kuolevaisia, erehtyviä, epäonnistuvia ja järkkyviä ihmisiä. Ehkä juuri omiin rajoihin törmääminen on tehnyt heidän elämästään rukousta. Pyhät eivät ole niin täynnä itseään, etteikö Jumala mahtuisi heidän yläpuolelle. Heidän läheisyydessä on vähän helpompi uskoa elävään Jumalaan - usein he ovat maan hiljaisia. Heillä on Jumalan armon ikävä. Tätä ikävöintiä on tapana nimittää uskoksi. Usko kasvaa ihmisen omien mahdollisuuksien haudoilla. Kun emme enää katso itseemme, vaan Kristukseen ja hänen mahdollisuuksiinsa, silloin ilosanoma ei ole meille vaatimus, vaan lahja. Ilosanoma ei ole kahle, vaan vapaus. Ilosanoma ei ole taakka, vaan kantaja. Raamatun mukaan Jumala asuu korkeudessa ja pyhydessä. Hän asuu myös niiden tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki. Kun elämä vähä vähältä riisuu, ehkä vähitellen ymmärrämme, että elämämme ainoa turvakallio on Kristus.